

Kära läsare,

jag heter Willi Grigor och har i januari 2017 av styrelsen fått förtroendet att publicera mina tyska översättningar/ tolkningar av Dan Anderssons dikter på Sällskapetets Webbsida.

Jag är född 1943 i Tyskland, flyttade 1975 till Sverige och är sedan dess gift med en svenska. Sedan 1988 har jag svenskt medborgarskap.

Jag skriver egna dikter på tyska och svenska och har upptäckt min fallenhet för att översätta dikter från svenska till tyska och att denna syssla ger mig en speciell sorts glädje.

Efter att ha översatt dikter av Carl Jonas Love Almqvist, Carl Michael Bellman, Erik Axel Karlfeldt, Gustaf Fröding, Johan Ludvig Runeberg, Karin Boye, Tor Hedberg och Verner von Heidenstam har jag äntligen upptäckt Dan Andersson.

Jag känner mig hedrad att på detta sätt få vara delaktig i spridningen av Dan Anderssons dikter till tyskspråkiga läsare.

Hälsningar

Willi Grigor

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

3 april 2017

1. *Ich warte - Jag väntar*
2. *Am Abend - Om aftonen*
3. *Begräbnis eines Spielmanns - En spelmans jordafärd*
4. *Gefangen - Fången*
5. *Ein Lied in Einsamkeit - En visa i ensamhet*
6. *Ich hab geträumt... - Jag har drömt...*
7. *Um den Bettler von Luossa - Omkring tiggarn från Luossa*
8. *Sissi – Sizzi*
9. *Ein alter Köhler - En gammal kolare Sizzi*

1. Ich warte ...

*Ich warte am Feuer, während die Stunden vergehen
und wandernde Sterne am Nachthimmel ziehn.*

*Ich wart´ auf ein Mädchen, fast kann ich es sehen -
die Liebste, die Liebste mit Augen, die blühh.*

*Ich sah sie als wandernde Eis-Schneeblume
und träumte von etwas, das angstmachend lacht,
ich glaubte, ich sah die Geliebteste kommen,
durch Wälder und Felder in schneereicher Nacht.*

*Froh wollt die Geträumte auf Armen ich tragen
durch struppiges Dickicht zur Hütte nicht weit,
und freudig den jubelnden Satz zu ihr sagen:
Willkommen Erwartete seit langer Zeit!*

Ich warte am Meiler, während Stunden entgleiten,
die Baumkronen singen und Nachtwolken fliehn.
Ich wart´ auf die Wanderin aus fernen Weiten -
die Liebste, die Liebste mit Augen, die blühen.

© Willi Grigor, November 2016, aus dem Schwedischen:

Jag väntar ...

Jag väntar vid min stockeld medan timmarna skrida,
medan stjärnorna vandra och nätterna gå.
Jag väntar på en kvinna från färdvägar vida -
den käraste, den käraste med ögon blå.

Jag tänkt mig en vandrande snöhöljd blomma
och drömde om ett skälvande, gäckande skratt,
jag trodde jag såg den mest älskade komma
genom skogen, över hedarna en snötung natt.

Glatt ville jag min drömda på händerna bära
genom snåren dit bort där min koja står,
och höja ett jublande rop mot den kära:
Välkommen du, som väntats i ensamma år!

Jag väntar vid min mila medan timmarna lida
medan skogarna sjunga och skyarna gå.
Jag väntar på en vandrerska från färdvägar vida -
den käraste, den käraste med ögon blå.

Dan Andersson

2. Am Abend

Es war am Abend, als der Sommer in meine Arme glitt,
und ich lächelte wie in der Kindheitszeit,
und rote, rote Blumen gingen in mein Herz hinein
wie der Duft aus einer ew'gen Friedlichkeit.

Es war am Abend, als ich liebte wie ich nie es tat zuvor,
und die Welt war meine schöne, dunkle Braut,
und weit offen stand mein Herz so wie zur Seligkeit das Tor
mit dem Eingang zur Erbarmung und zu Gott.

Und ich hörte alte Lieder wieder kommen von zu Haus,
und von dem Licht ich trank, die Seel' ward jung und groß,
und alle alten, alten Bäume, jeder glanzbestreute Halm,

sie sangen ein mich in der Kindheit grünem Dorf.

Es war am Abend, als der Wind hin zu dem blauen Meere zog,
mich diese Freude wie ein Engel zu sich nahm,
und ich verstand, dass unser Herrgott seinen Diener täglich schlug,
um zu sparen all sein Glück für diese Nacht.

Und ich tanzte um die Bäume und ich sang für Strauch und Stein,
und mein Liedchen war noch nie so laut und blank,
dann verschwand es wie der Lichtglanz aus dem letzten Himmelschein -
es war am Abend, als die Sonne niedersank.

© Willi Grigor, November 2016, aus dem Schwedischen:

Om aftonen

Det var om aftonen som sommaren flög rakt i famnen min,
och jag log som i min späda barndomstid,
och röda, röda blomster i mitt hjärta gingo in
som en doft som var som evighetens frid.

Det var om aftonen jag älskade som jag ej älskat förr
och all världen var min sköna mörka brud,
och mitt hjärta stod på gavel som en salighetens dörr
med en ingång till förbarmandet och Gud.

Och jag hörde gamla sånger komma åter hemifrån,
och av det ljus jag drack blev själen stor och ny,
och alla gamla, gamla träd och alla glänsande strån
de sjöngo in mig i min barndoms gröna by.

Det var om aftonen, när vinden mot det blåa havet drog
som denna glädje lik en ängel grep mig fatt,
och jag förstod att vår Herre varje dag sin tjänare slog
för att spara all hans glädje tills i natt.

Och jag dansade bland träden och jag sjöng för ljunger och sten,
och min visa var så hög som aldrig mer,
och den slocknade som glansen av himlens sista sken -
det var om aftonen, då solen hon gick ner.

Dan Andersson

3. Begräbnis eines Spielmanns

Noch bevor der neue Tag sich zeigt am *Himmelmora-Kamm,
man vom *Berga-Dorf den Toten trägt hinaus.
Über Blumenhügel schreitet still der Trauerzug voran,

unter morgenkalem grauen Himmelshaus.
Schwere Stiefel über Rosen steigen, leuchtend hell und rot,
schwere Häupter tief sich neigen im Gebet.
Aus des Ödlands schwerer Not zieht ein Träumer, er ist tot,
über's Gras, das durch die Tauschicht schimmert grün.

Er war andersartig, einsam, sagen Männer ganz in Schwarz,
und oft fehlte ihm das Nachtquartier, das Brot. -
Seht, ein König, sagen Rosen, eh' ein Tritt sie drückt auf Quarz,
seht, ein König und ein Träumer ist jetzt tot!
Langer Weg, so sagt ein Träger, viele Kilometer weit,
und je mehr sie steigt die Sonn', je mehr ich darb'. -
Langsam gehen, sachte reden, rauscht die Tanne, singt die Weid',
und vielleicht war's eine Blume, die verstarb.

Als der schwarz gedeckte Sarg schwankt durch den frühlinggrünen Wald,
geht ein Schweigen durch den morgenwachen Hang,
und es stockt der Wind vom Westen, um zu hören wer so kalt
auf die Rosen trampelt hart mit schwerem Gang.
Das ist doch Olle Spielmann, rauscht die Kiefer, singt die Tann',
der beendet' seine obdachlose Zeit. -
Das war lustig, sagt der Wind, wenn ich wäre ein Orkan,
würd ich spielend ihn begleiten lang und weit!

Über Gras und gelben Mooren schaukelt totes Leichgebein,
schaukelt mühsam durch des Waldes stille Band.
Wenn der Abend kühlt erfrischend sowohl Preiselbeer und Stein,
hört man Fußgestampf im Himmelmora-Sand.
Es sind Schritte von vier Männern, die zurück nachhause gehn,
und sie neigen ihre Häupter im Gebet.
Und tief in tiefer, grober Spur werden Rosen totgedrückt,
in dem Gras, das durch die Tauschicht schimmert grün.

Er ist fort nun, sagen viere, seine Mutter wird's nicht freun,
in dem Armenhaus von *Torberga sie lebt. -
Warum tritt man uns mit Füßen, warum quält man uns mit Schuh'n?
jammern Rosen leis und zeigen ihre Qual.
Der Tod ist es, der tanzend sprang durch Himmelmoras Sand,
säuseln Disteln auf dem kleebedeckten Rain.
Er zerdrückte euch zu Mist mit dem alten, groben Schuh,
da er tanzte mit des Spielmannes Gebein.

Über Gras und grauem Dorf flieht die Nacht, man hört sie nicht,
bleiche Sterne blinken sparsam von dem Dom.
Durch die Heide, Richtung Westen nah am Wasser geht ein Licht,
zieht ein Lied durch weiße Seerosen im Schlamm.
Der Sturm singt leis in Schwarz und Weiß,

und im Schaum um *Härnaön
singen Wellen von des Ödlands schwerer Not.
Über schwarzem, zürnend' Wasser spielt die Nacht auf zum Gebet,
denn ein Spielmann und ein Träumer ist nun tot.

* Ortsnamen (nicht unbedingt tatsächliche) im mittleren Schweden

© Willi Grigor, 2016, aus dem Schwedischen:

En spelmans jordafärd

Förr än rosig morgon lyser över Himmelmora kam,
se, då bärs där ut en död från Berga by.
Över backarnas små blommor går det tysta tåget fram,
under morgonhimlens svala, gråa sky.
Tunga stövlar taga steg över rosensållad teg,
tunga huvuden sej böja som i bön.
Bort ur ödemarkens nöd bärs en drömmare som död,
över äng som under daggen lyser grön.

Han var underlig och ensam, säja fyra svarta män,
han led ofta av brist på husrum och bröd. -
Se en konung, säja rosorna, och trampas på igen,
se en konung och en drömmare är död!
Det är långt, säja bärarna, det känns som många mil,
och när hetare blir dagen går man trött. -
Gången varligt, talen sakta, susar sälg och sjunger pil,
det är kanske någon blomma som har dött.

Men när kistan vaggas svart genom vårens gröna skog,
går en tystnad genom morgonvaknad teg,
och då stannar västanvinden för att lyssna vem som tog
mitt i rosorna så tunga steg.
Det är bara Olle spelman, susar tall och sjunger gran,
han har lyktat sina hemlösa år. -
Det var lustigt, svarar vinden, om jag vore en orkan,
jag skulle spela hela vägen där han går!

Över ljung och gula myrar gungas hårda döda ben,
gungas tröttsamt genom skogens bleka ro.
Men när kvällen svalkar härlig över lingonris och sten,
hörs det tunga tramp i Himmelmora mo.
Tramp av fyra trötta män, som i sorg gå hem igen,
och de böja sina huvun som i bön.
Men djupt i djupa grova spår trampas rosorna till sår,
mitt i äng som under daggen lyser grön.

Han är borta, säja fyra, det blir tungt för hans mor,
som på fattiggåln i Torberga går. -
Varför trampas vi av klackar, varför slitas vi av skor?
jämra rosorna och visa sina sår.
Det är döden som har dansat genom Himmermora mo,
susa tistlarna på klövervallens ren.
Han har slipat er till träck med sin gamla grova sko,
när han dansade med drömmarens ben.

Över gräs och gråa hus flyger natten som ett sus,
bleka stjärnor blinka fattigt från sin sky.
Över heden ifrån väster nedåt tjärnen går ett ljus,
går en sång över näckrossållad dy.
Och stormen sjunger svart och vitt
och i skum kring Härnaön
sjunga vågorna om ödemarkens nöd.
Över svarta vreda vatten spelar natten upp till bön,
ty en spelman och en drömmare är död.

Dan Andersson

4. Gefangen

Drei Stufen führ'n zu der Sonne Tor,
drei Stufen aus feuchtem Stein -
Ich geh' über sie, wenn ich Buße getan -
durch die Tür aus Stahl gehe ich bleich hinaus
und weine im Sonnenschein.

In der Kellerkammer sprach ich mit Gott -
er war so hoch und rau,
er zürnte uns mit strengem Gebot,
doch strahlt mit dem Glanz seines Umhanges Saum
in des Leidens und Frevels Bau.

Drei Stufen der Sünde ging lange ich schon,
drei Stufen der Buße sind nicht viel mehr -
will langsam sie gehen über die Jahr',
und irgendwann baden mein dann graues Haar
in einer Sonne, die niemals sich senkt.

© Willi Grigor, 2016, aus dem Schwedischen:

Fången

Tre trappsteg leda till solens port,
tre trappsteg av fuktig sten -

Jag får vandra dem en gång när bot jag gjort -
genom dörren av järn skall jag blek gå ut
och gråta i solens sken.

I min källarhåla jag talat med Gud -
han var så hög och hård,
han gav oss vreda och stränga bud,
men bländar med glansen av klädnadens fäll
in i nödens och brottens gård.

Tre trappsteg av synd har jag längesedan gått,
tre trappsteg av bot äro ej mer -
jag skall vandra dem sakta år efter år,
och en gång skall jag bada mitt grånande hår
i en sol som aldrig går ner.

Dan Andersson

5. Ein Lied in Einsamkeit

Ich singe mein Lied nicht so einfach für den,
der lebt ganz bequem bis zum Tode,
ich singe für den, der nie hatte ein Heim
auf Erden, den Schlafplatz am Boden.

Und nie mehr ich beichte, das was ich getan
noch bitte ich Freunde um Mitleid,
ganz einsam, oh Gott, stehe ich vor dem Tor,
erwarte dein Urteil, die Reinheit.

Ich suchte den Hügel, zum Ruhen darauf,
zum Träumen in sternhellen Nächten,
doch trieb es mich stets aus dem Nachtlager auf,
weil schmerzende Glieder dies möchten.

Für mich keine Stille zur Mitnacht es gab,
nie hatt´ ich die Ruhe der andern,
und Vögel, die jubelnd begrüßten den Tag,
mich weckten erneut, um zu wandern.

Doch weiß ich bestimmt, dass mein Herrgott es kannt´,
mein Kämpfen und mein Bestreben,
vergebens lebte ich nicht einen Tag,
doch sterb´ ich ohne Heim und Gefährten.

Ich hab wohl nicht viel, das wie ein Lied für euch klingt,
Gut Nacht sage ich zu euch allen.
Ich geh aus dem Weg, wenn die Sonne versinkt,

zu müde zum Aufstehn und Fallen.

© Willi Grigor, 2016, aus dem Schwedischen:

En visa i ensamhet

*Jag sjunger min visa slätt aldrig för dem,
som leva med ro intill döden,
jag sjunger som den, vilken ej haft ett hem
på jorden, en sovplats i nöden.*

*Ej mera jag biktar allt skräp jag har gjort
eller tigger om vänners välmening,
helt ensam, o Gud, jag står vid den port,
där man väntar på dom, eld och rening.*

*Jag sökte en kulle att vila uppå
och i drömmar och stjärnkvällen somna,
men dömdes att jämt från mitt läger uppstå,
tills de värkande lederna bortdomna.*

*För mig ingen tystnad i midnatten fanns,
och väl aldrig jag sovit som andra,
och de fåglar som jublat i morgonens glans
ha blott väckt mig på nytt till att vandra.*

*Men jag vet, att Herren av Ande och Lag
min kamp och min strävan känner,
förgäves jag icke har levat en dag,
fast jag dör utan hus eller vänner.*

*Och jag har väl ej mycket att sjunga för er,
en god natt jag önskar er alla,
och jag viker från vägen, när solen går ner,
för trött av att uppstå och falla.*

Dan Andersson

6. Ich hab geträumt...

*Ich hab geträumt, ich könnte singen, was ich fühle,
wie ich hasse, wie ich liebe, wie ich tadle, wie ich bet',
wie im Wahnsinn ich vor meinen Freunden fliehe,
und im Dunkeln zum Unbekannten bet'.*

*Ich hab geträumt, ich könnt eine Weise singen,
von dem Grauen aller Seelen und aller Himmel Licht,
wenn alle Welten ich seh tanzen und schwingen*

und schauern in Irrsinnseuphorie.

*Ich hab geträumt, dass, wenn alle Sterne leuchten
über Ödland, das flüstert, was in der Fadheit geschieht,
alle Winde, die um das Seenland heulen,
mich würden lehren zu dichten, was ich fühlt´.*

*Ich hab geträumt, dass eine kleine, kleine Liebe,
mich würd´ betäuben mit Liedern, durch Streicheln, das lacht,
und wenn das, was ich gebaut muss brennen,
mir würde folgen in der Feuertaufe Nacht.*

*Ich hab gedacht, dass alle jagenden Jahre,
die getötet was ich liebte, stahlen was ich bekam,
würden lehren mich ein Liedchen vom Frühling,
der bei mir wohnte, mich blendete und verschwand.*

*Ich hab geglaubt, dass alle Stürme, die rasten
in meiner Seel´, sich wandeln zu Wahnsinns Gesang.
Dass, wenn ich stolp´re über die Hölle und schrecke,
ich würde lernen deren Lieder einmal.*

*Ich seh meine Sonn´uhr zum Mittag hinschreiten,
und nie hab ich gesungen, das was mein Herz mich bat!
Soll ich singen erst zu der Todschatten Zeiten,
wenn das unendliche Dunkel ich sah?*

*Soll ich leben, bis ich lerne zu binden
alle Rosen, alles Grauen zu einem lebenden Band,
das sich bewegt wie betrunken und gleitet
wie ein Streichton in das Toddunkel ab.*

© Willi Grigor, 2017, aus dem Schwedischen:

Jag har drömt...

*Jag har drömt jag skulle sjunga vad jag känner,
hur jag hatar, hur jag älskar, hur jag bannar, hur jag ber,
hur i vanvett jag flyr från mina vänner,
och i mörkret till den okände ber.*

*Jag har drömt att jag en visa skulle sjunga,
om alla själarnas fägor, alla himlarnas ljus,
om när all världen jag ser dansa och gunga
och darra i dåraktigt rus.*

Jag har drömt, att när alla stjärnor skina,
över vildmark som viskar, vad i ensamheten hänt,
att alla vindar som kring tjärnlanden vina,
skulle lära mig att kväda vad jag känt.

Jag har drömt att en liten, liten kvinna,
skulle söva mig med visor, skulle smeka mig med skratt,
och när allt som jag byggt måste brinna,
skulle följa mig i elldopets natt.

Jag har tänkt att alla jagande åren,
som ha dödat det jag älskat, som ha stulit vad jag fått
skulle lära mig en visa om våren,
som har bott hos mig och bländat mig och gått.

Jag har trott att alla stormarna som rasat,
i min själ skulle blandas till en vansinnig sång.
Att där jag snavat över helvetet och fasat,
jag skulle lära mig dess visor en gång.

Men se mitt solur mot middagen skrider,
och aldrig har jag sjungit vad mitt hjärta har bett!
Skall jag sjunga först i dödsskuggans tider,
när det ändlösa mörkret jag har sett?

Skall jag leva tills jag lärt mig att smida
alla rosor, alla färor till en levande ked,
som skall skälva som en rusig och glida
som en stråktön i dödsörkret ned?

Dan Andersson

7. Um den Bettler von Luossa

Um den Bettler von Luossa saß das Volk in einem Ring,
und am Lagerfeuer lauschten sie dem Sang.
Und um Bettler sowie Kärrner und um wunderliche Ding'
um sein Sehnen sang er ganze Nächte lang:

"Es gibt mehr hinter den Bergen, bei den Blumen und den Liedern,
es gibt mehr hinter den Sternen, unter'm warmen Herzen mein.
Hört nur - jemand geht und flüstert, geht und lockend für mich betet:
Komm zu uns, denn diese Erde sie ist nicht dein wahres Reich!

Oft ich lauschte stillen Wellen wie sie schlugen an den Strand,
von der wilden Meere Stille oft geträumt.

Und im Geiste flink ich eilte zu dem ungeformten Land,
wo das Liebste, das wir kannten, wir versäumt.

Für ein wild' und ewig' Sehnen kamen wir aus Mutters Leibe,
aus den Ängsten und den Qualen unser erster Jammerlaut.
Sprangen wir auf Berg und Wiesen, um zu tollern und zu spielen,
und wir spielten Elch und Löwe, Bettler, Schmetterling und Gott.

Saß ich still an ihrer Seite, unsre Herzen waren eins,
hegte sie mit weichen Händen lieb das Haus,
hörte ich mein Herz laut rufen 'was du hast, es ist nicht deins',
führt' mich fort ein geistig Wesen, gab mir Ruh.

Was ich liebe liegt weit jenseits und versteckt in dunkler Ferne,
und mein rechter Weg ist hoch und wunderbar.
Und man lockt mich, mitt' im Lärme, um zu beten zu dem Herrn:
'Nehmt sie fort mir meine Habe, ich will das, was niemand hat!'

Folg' mir, Bruder, hinter Bergen, zu den stillen, kühlen Wassern,
wo die Meere schwinden langsam in dem bergumrankten Bett.
Irgendwo jenseits des Himmels ist mein Heim, ist meine Mutter,
unter goldbesprühten Schleiern, einem weißen Rosenkleid.

Mögen salzig schwarze Wasser kühlen fieberwarme Kinder,
mögen sternweit wir vom Leben sein, bevor der Morgen graut!
Nicht von dieser Erde bin ich und unendliche Beschwernis
ich durchlitt durch meine Untreu, meiner heißen Liebe Kraft.

An dem perlbestreuten Meerstrand steht ein Tor mit Rosenschlingen,
wo in Ruhe alte Wracks und müde Männer finden Schlaf.
Nie gehörte hohe Sänge wie der Geigen Echo klingen,
da wo ewig Junge wohnen in der Seligkeiten Saal."

© Willi Grigor, Dezember 2016, aus dem Schwedischen:

Vertonung

<https://www.youtube.com/watch?v=JNgqxedGL2w>
Hootenanny Singers - Omkring Tiggarn Från Luossa
Gesang: Björn Ulvaeus (später einer der vier ABBAs)

Omkring tiggarn från Luossa

Omkring tiggarn från Luossa satt allt folket i en ring,
och vid lägerelden hörde de hans sång.
Och om bettlare och vägmän och om underbara ting,
och om sin längtan sjöng han hela natten lång:

"Det är något bortom bergen, bortom blommorna och sången,
det är något bakom stjärnor, bakom heta hjärtat mitt.
Hören - något går och viskar, går och lockar mig och beder:
Kom till oss, ty denna jorden den är icke riket ditt!

Jag har lyssnat till de stillsamma böljeslag mot strand,
om de vildaste havens vila har jag drömt.
Och i anden har jag ilat mot de formlösa land,
där det käraste vi kände skall bli glömt.

Till en vild och evig längtan föddes vi av mödrar bleka,
ur bekymrens födselvånda steg vårt första jämmerljud.
Slängdes vi på berg och slätter för att tumla om och leka,
och vi lekte älg och lejon, fjärril, tiggare och gud.

Satt jag tyst vid hennes sida, hon, vars hjärta var som mitt,
redde hon med mjuka händer ömt vårt bo,
hörde jag mitt hjärta ropa, det du äger är ej ditt,
och jag fördes bort av anden att få ro.

Det jag älskar, det är bortom och fördolt i dunkelt fjärran,
och min rätta väg är hög och underbar.
Och jag lockas mitt i larmet till att bedja inför Herran:
'Tag all jorden bort, jag äga vill vad ingen, ingen har!'

Följ mig, broder, bortom bergen, med de stilla svala floder,
där allt havet somnar långsamt inom bergomkransad bädd.
Någonstädes bortom himlen är mitt hem, har jag min moder,
mitt i guldomstänkta dimmor i en rosenmantel klädd.

Må de svarta salta vatten svalka kinder feberröda,
må vi vara mil från livet innan morgonen är full!
Ej av denna världen var jag och oändlig vedermöda
led jag för min oro, otro, och min heta kärleks skull.

Vid en snäckbesållad havsstrand står en port av rosor tunga,
där i vila multna vraken och de trötta män få ro.
Aldrig hörda höga sånger likt fiolers ekon sjunga
under valv där evigt unga barn av saligheten bo."

Dan Andersson

8. Sissi

Geboren am *Lasso, wo Weißfische schwimmen

in Wellen, die glitzern wie Perlen und Wein.
Er kam in des klargelben Mondlichtes Schimmer
zu Stränden, wo Wildgräser blühen wie Lein.

Es taufte der Wind ihn, der wehte durchs Grasland,
auf "Sissi von Lasso" vom Springer-Geschlecht,
doch nannten ihn "Hase" sie alle im Umland
und wollten ihn tot nach des Waidmannes Recht.

Der Falke, ein Tagjäger, sah scharf nach unten:
"Da ist wer, es prasselt im strandnahen Gras,
ich segle mal runter und werd es erkunden,
ein Häppchen zum Mittag, das wäre doch was!"

Der Rotfuchs, ein Nachtjäger, schlich durch die Auen:
"Wo ist bloß der Sissi, er ist heut so still?
Vielleicht hat der Kleine im Feld sich verlaufen,
ich kann ihn begleiten heut Nacht, wenn er will."

Doch Sissi ging froh durch sein Reich ohne Plage,
versteckte sich tief in dem **Råmyra-Wald,
und fort gingen Sommer, die sonnigen Tage
und Sissi noch lebte, doch nun wurd' es kalt.

Der Winter schlug Brücken vom Strand zu den Inseln,
wo Laubbäume standen, verwelkt und verlór'n,
und weiß war'n die Wiesen auf frierenden Inseln
und weiß war das Feld, auf dem Sissi gebor'n.

Da streifte der Tod eines Tags durch die Wälder
mit Herrenhofkoppel und blankem Geschoss,
die Hatz ging erst aufwärts, durch eisige Felder,
dann abwärts zum Lasso und endete dort.

Man hörte das Echo, von Schüssen gesungen,
am Lasso, im Tale, im Wald und am See.
Dort traf ihn ein Schuss in die keuchende Lunge,
sein Blut floss tiefrot auf den glitzernden Schnee.

Am Lasso, wo Eisschollen kreischend zerbersten,
am Fuße der **Kvarnklinten-Kiefer ganz vorn,
da taumelte Sissi umher bis zum Ende,
man blies ab die Treibjagd durch Blasen ins Horn.

© Willi Grigor, Februar 2017, Übersetzung aus dem Schwedischen:

*Lasso = ein Fluss

**Råmyra, Kvarnklinten= lokale Ortsbezeichnungen (nicht unbedingt wirkliche)

Sizzi

Han föddes vid Lasso, där löjorna simma
i vågor, som glittra likt pärlor och vin.
Han kom i det gulaste månljusets timma
till stränder, där ängsgräset blommar som lin.

Han döptes av vinden, som for genom gräset,
till "Sizzi av Lasso" av springarnas ätt,
men kallades hare av folket på näset
och dömdes till döden av jägarnas rätt.

Och dagögat, höken, såg skarpt där neröver:
"Det rör sig, det prasslar i strandlinjens blom,
jag seglar väl ner när ett mål jag behöver,
jag skjuter - det kan ej bli värre än bom!"

Och nattögat, räven, gick fram och gick åter:
"Kan undra var Sizzi i kväll håller till?
Kan undra om liten går vilse och gråter,
han kan dock få sällskap i natt om han vill."

Men Sizzi gick glad genom ängar och hagar
och gömde sig djupt in i Råmyra skog,
och bort flögo sommarens rosiga dagar,
och Sizzi fick leva, förunderligt nog.

Och vintern slog bro mellan stränder och öar,
där lövskogens grönska låg vissnad och strödd,
och vit över slogar på infrusna öar
och vit över ängen, där Sizzi var född.

Då travade döden en dag genom skogen
med herregårdskoppel och blanka gevär,
och jakten tog fart uppåt Hagbergaslogen
och gick nedåt Lasso och stannade där.

Där hörde vi ekot av smällarna sjunga
kring Lasso, kring dalen och skogen och sjön,
där fick han ett skott genom flåsande lunga
och blodet rann rött på den gnistrande snön.

Vid Lasso, där isarna råmande brista,
vid foten av Kvarnklintens vissnade fur,

där tumlade Sizzi omkring i det sista,
där stannade drevet, där blåstes i lur.

Dan Andersson

9. Ein alter Köhler

Es flackert wild mein Lampenlicht,
- ich hab einen klumpigen Fuß -
ich bin ein missratenes Menschenkind
und leb zwischen Erde und Ruß.
Ich bin alt schon - ich wurde siebzig
in mühsam-rauchiger Nacht,
durch den Qualmdunst über dem Nadelbaumwald
der Vollmond leuchtete matt.

Mein Weg führt einsam und beängstigend
über des Rammbergs nachtschwarze Wand,
während die Sterne leuchten ermutigend
auf Wälder und offenes Land.
Ich bin gebunden an das Rußige,
an Hunger, die Lumpen, die Pflicht,
und weit in den Wäldern, oft sumpfigen,
hunderte wandern wie ich.

Es ist wie ein endloses Wandern
in einer armen, gefrorenen Welt -
Gott schuf uns in einer der Phasen,
da zornig er war und müd.
Bis zum Tode wir gehen uns fragend
über Kälte im Leben, den Tod -
ob der Himmel mal wird uns beglücken
mit mehr als nur Salz und Brot...

© Willi Grigor, Februar 2017, Übersetzung aus dem Schwedischen:

En gammal kolare

Min lyktas ljus går flämtande
för min tunga, klumpiga fot -
jag är en förlupen människa,
som lever bland jord och sot.
Jag är gammal - jag fyllde sjuttio
en mödans rökiga natt,
när i ångande dunst över skogarna

fullmånen gulröd satt.

Min väg går ensam och trevande
över Rammbergets nattmörka mur
medan stjärnorna lysa flämtande
all markens hungriga djur.
Jag är bunden fast vid det sotiga
av svältens och trasornas lag,
och mil och mil bort i skogarna
hundrade vandra som jag.

Det är som ett ändlöst vandrande
på en fattig och frusen hed -
vi skaptes nog en av tiderna
när Herren var trött och vred.
Tills vi dö gå vi alla undrande
över kölden i liv och död -
om det gives en himlens salighet
bortom livets salt och bröd...

Dan Andersson